inimesed warjupaika leidsid. Kuda enamiste kõiges niisugustes paikades lugu, nönda räägiti ka siin, et enne mönda wiirastust salateedel kuulda ja näha oli olnud. Sõamehed naersid igakord, kui neile waimude rändamisest midagi räägiti. Ommetegi pidi wiimaks naljaks arwatut loost tõsi tõusma. Üks soldat seisis kaunis walgel suwe ööl wahi korral ühe wana torni wärawa ees, kust kitsas trep ülesse senna kambri wiis, kus pealiku korter oli. Waht könnib, püss õlal, edasi tagasi wärawa ees, kui äkitselt üks walge hobune õue peal nähtawaks saab. Wäljast ei wõinud elajas senna tulla, sest ümberringi õue jooksid kindlad müürid, ja wärawad olid lukus. Hobune wahtis hiilgawal sõrasilmil wahisoldati peale. Julge südamega mehel ei olnud kartust, waid tema pidas nõuu, hoost kinni püüda, lootes hommikul peremehe käest jooduraha teenida, kui hobuse käte wiib. Terasemalt waadates nägi mees, et kimlil terawa kõrwade taga suured siku sarwed seisid, ja inimese jalad al olid. Seal kukus mehe süda pükst ja tegi jalad nii raskeks, et sammu paigast ei jõudnud tõsta. Tema mõtles: „Kui sina mulle midagi wiga ei tee, siis ei taha ka mina sinu külge puutuda.“ — Torni kel lõi praego üks, seal kadus hobune ära, kui oleks ma sisse waunud. Nüüd ajas hirm mehikesel iuksed püsti kui sea arjaksed; hirm oli teda küpsetanud, et ta sõna ei wõinud suust wälja saada, kui teine mees teda wahikorralt peastma tuli. Pääwa walgus tõi

teisel hommikul mehele julgust ja tegi keelepaelad wallali; tema jutustas oma ööses imeliku lugu teistele; jut tõusis aegamööda ka pealiku kõrwa, kes seda asja naeruks pani. Aga kui sest nähtud hobusewaimust pikemalt sõameeste hulgas suuremat lori tehti, kui pealiku meelepärast oli, ja tema nägi, et mitu wahwa sõameest tondi kartuse kütkesse langes, siis laskis ta tondinägijat oma ette kutsuda. Siin sõitles tema soldatit ebauskliku meele ja tühja kartuse pärast; selle peale andis ta kõigile alamatele kindlat käsku: et esimene, kes öösel kimlit jälle silma pidi saama, sedamaid tema toapoissi pidi kutsuma. Toapoisile kinnitas pealik: Sina pead mind uuest ülesse äratama, et ma oma silmaga wõin lugu näha saada. Mis nüüd sündis? Enne kui nädala pääwad mööda jõudsid, tuli toapois ühel ööl herat äratama; sest kimmel hobune seisis jälle sealsamas kohas, kus teda esimest korda oli nähtud. Wäepealik tegi kohe kära; rahwas jooksis igalt kohalt koku, imeelajat waatama; ka kohtuwanem tuli oma sulastega senna. Lugu oli tõesti! kimmel seisis nende silmade nähtawal. Igamees wõib kül arwata, mis suur nende imekspanemine oli; sest ei pealikul ega kohtuwanemal olnud niisugust hoost tallis, mis ennast oleks wõinud lahti kiskuda ja hoowi peale tulla. Kinlast luku pandud wärawad tunnistasid teisest poolt, et wäljast kedagi sisse ei wõinud peasta. Siiski nägi pealiku herra, et hobusel ei siku sarwi pääs ega inimese